

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 15 januari 2020
Rolnummer 2018/AR/2338

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Niet aan te bieden aan de
ontvanger

Tussenarrest : heropening der
debatten

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B8E2
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

1. **M. F. GMBH**, vennootschap naar Duits recht, BTW nr DE[...], met maatschappelijke zetel te [adres](Duitsland),
appellant,

vertegenwoordigd door Mr. [...], advocaat te [adres]

tegen het vonnis van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Tongeren van 14 november 2018

tegen

1. **N.-L. PLASTICS NV**, ON 0400.964.544, met maatschappelijke zetel te [adres – België],
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr.[...], advocaat te [adres]

I. TEN GELEIDE

Gelet op de door de wet vereiste meegedeelde procedurestukken waaronder het vonnis van 14 november 2018 (A/18/00657) op tegenspraak gewezen door de ondernemingsrechtbank Antwerpen (afdeling Tongeren).

Het verzoekschrift strekkende tot hoger beroep werd door de vennootschap naar vreemd recht M. F. GmbH neergelegd ter griffie van dit hof op 28 december 2018. Partijen verklaren ter zitting dat het bestreden vonnis werd betekend na het neerleggen van vermelde akte.

NV N.-L. PLASTICS stelt incidenteel hoger beroep in bij conclusies.

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden regelmatig en tijdig neergelegd en zijn dus toelaatbaar.

II. FEITEN

1. De eerste rechter kaderde de feiten coherent en volledig. Het hof herneemt dit feitelijk kader hierna ter bevordering van de leesbaarheid.

De vennootschap naar vreemd recht M. F. GmbH (hierna aangeduid als "M.") is actief in de sector van de voedingswaren, vooral mediterrane voedingswaren, terwijl de NV N.-L. (hierna aangeduid als "N.-L.") gespecialiseerd is in het maken van plastic verpakkingen voornamelijk voor voedingswaren, en dit op de door de klant gewenste maat.

N.-L. legt uit dat in het productieproces van deze verpakkingen platiekkorrels gesmolten worden tot een folie, die vervolgens in een vacuüm wordt gevormd, waarvoor mallen gemaakt worden op maat, specifiek voor de klant.

Op 4 februari 2013 werd tussen partijen een overeenkomst gesloten waarbij werd overeengekomen dat N.-L. gedurende minstens vijf jaar op maat ontwikkeld verpakkingsmateriaal (Thermoform A-pet kunststofbakjes met bijpassende klapdeksels) mocht fabriceren en leveren bij M.. N.-L. legt uit dat het om exclusieve en specifiek voor M. ontwikkelde producten ging, waarvoor specifieke mallen werden ontwikkeld en gemaakt. M. verkreeg de exclusiviteit voor deze verpakking in Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland.

De productie van deze verpakkingen vereiste voor N.-L. een investering van € 95.000. Dit bedrag werd uitdrukkelijk overeengekomen in de overeenkomst: *"... bij vervaardiging van de instrumenten in totaal de volgende kosten zullen ontstaan: 3 instrumenten samen €95.000. Deze kosten worden door A. PLASTICS gedragen en worden via de afname van 20 miljoen sets (bakjes met deksel) afgelost."* (Vrije en niet betwiste vertaling in de besluiten).

Het bedrag van de investering werd met andere woorden door N.-L. voorgesloten en zou via de levering/afname van 20 miljoen sets worden afgelost. Meer bepaald werd een meerprijs overeengekomen, namelijk tot 30

januari 2015 € 3,00 en € 1,75 per 1000 stuks en vanaf 1 februari 2015 € 3,75 en € 2,19 per 1000 stuks.

N.-L. voegt eraan toe dat het bijgevolg noodzakelijk was dat minstens 20 miljoen sets zouden worden afgenomen om de voorgeschoten investeringskost te kunnen aflossen. Na afbetaling van de investeringskost zou de prijs ook worden aangepast.

Volgens M. is het niet duidelijk of N.-L. daadwerkelijk dergelijke werktuigen voor een dergelijke prijs zou hebben aangekocht en of deze werktuigen uitsluitend voor de leveringen aan M. bestemd waren. Verder is het, volgens haar, niet duidelijk hoe de afschrijving van de investering dan juist moest verrekend worden.

Volgens M. werd een betalingstermijn afgesproken van 30 dagen na factuurdatum en moesten de leveringen binnen de vijf dagen gebeuren, zodat N.-L. een voorraad voor een afname gedurende vier weken klaar moest hebben staan.

N.-L. voegt eraan toe dat haar algemene voorwaarden gehecht waren aan de overeenkomst en bijgevolg ook toepasselijk zijn. M. is het hiermee niet eens (zie verder de discussie over de rechtsmacht en het toepasselijk recht).

De machine, waarop de mallen werden gemaakt en geïnstalleerd, zou, aldus N.-L., op verzoek van een andere klant verplaatst zijn naar de zetel van de dochtervennootschap van N.-L. in Polen. De productie gebeurde bijgevolg in Polen.

Volgens N.-L. heeft M. hierover nooit een opmerking gemaakt en neemt dit alles niet weg dat de investering wel degelijk door haar werd voorgeschoten.

1.2

N.-L. beweert dat M. van bij aanvang van de overeenkomst al niet stipt betaalde, zodat ze in de loop van de samenwerking meerdere ingebrekestellingen diende te versturen, waarna slechts gedeeltelijke betalingen werden uitgevoerd.

N.-L. legt uit dat zij, ondanks dit gegeven, steeds haar verplichtingen nakwam, zij het dat ze de voorwaarden aanpaste. Zo opteerde ze er beweerdelijk voor om op regelmatige basis integrale betaling van voorafgaande leveringen te vorderen, en soms zelfs betaling voorafgaand aan de levering.

Ook werden kleinere leveringen uitgevoerd om, zo legt ze uit, op die manier het risico voor N.-L. te beperken. Deze handelswijze zou ook zijn toegepast door de Poolse dochtervennootschap van N.-L.

Volgens M. verliep de overeenkomst echter niet helemaal zoals voorzien en meer bepaald :

- zouden de producten merendeels geproduceerd en geleverd zijn door de Poolse vennootschap ANL Spolka z.o.o. die beweerdelijk 7/8ste van de leveringen en facturaties zou hebben gedaan/verzonden;
- zouden er regelmatig klachten geweest zijn over de geleverde kwaliteit en werden creditnota's opgesteld door N.-L.;
- zou N.-L. de afgesproken betalingstermijn van 30 dagen niet hebben gerespecteerd en vroeger betaling hebben geëist;
- zou N.-L. onvoldoende voorraad hebben gehad voor leveringen gedurende vier weken, waarbij M. wijst op vier stukken waaruit blijkt dat N.-L. bevestigde dat ze niet konvoldoen aan de gevraagde bestellingen en enkel maar haar voorraad kon leveren;
- zou N.-L. de prijzen eenzijdig hebben verhoogd.

Volgens M. belette dit niet dat op 29 april 2016 afspraken werden gemaakt over toekomstige bestellingen, waarbij beweerdelijk geen enkele klacht werd geformuleerd over de onvoldoende of te trage bestellingen door M.

1.3.

In 2017 werden, volgens N.-L., geen producten meer afgenomen of besteld, terwijl, aldus verder N.-L., reeds bestelde producten zelfs niet meer werden afgenomen.

Volgens N.-L. bleven meerdere mondelinge en schriftelijke ingebrekestellingen van haar zonder gevolg, zodat ze uiteindelijk op 16

oktober 2017 M. in gebreke stelde en argumenteerde dat, wanneer niet per kerende aan de overeengekomen verplichtingen werd voldaan en dit uiterlijk vóór 27 oktober 2017, de overeenkomst als buitengerechtelijk ontbonden zou worden aanzien. Hierop zou niet gereageerd zijn.

M. merkt op dat in dit schrijven van 16 oktober 2017 geen melding wordt gemaakt van gebrekkige of laattijdige betalingen. Verder betwist M. ten stelligste dat ze eerdere mondelinge ingebrekestellingen zou hebben ontvangen.

In een later schrijven van 2 november 2017, waarin de overeenkomst buitengerechtelijk werd beëindigd door N.-L., werd uitdrukkelijk naar dit schrijven van 16 oktober 2017 verwezen, zodat N.-L. argumenteert dat M. thans ten onrechte opwerpt dat ze de brief van 16 oktober 2017 nooit ontving.

N.-L. legt ook het bewijs van aangetekende zending van de zending van 16 oktober 2017 voor. Volgens M. bewijst dit nog niet dat zij dit schrijven zou hebben ontvangen.

De raadsman van M. betwistte het standpunt van N.-L., zoals geformuleerd op 2 november 2017, op 29 november 2017.

N.-L. bevestigde/handhaafde het standpunt in haar brief van 2 november 2017 nog eens op 12 december 2017.

M. reageerde op 19 december 2017.

III. OORSPRONKELIJKE VORDERINGEN EN VONNIS A QUO

2. Bij inleidende dagvaarding van 7 februari 2018 vorderde N.-L. betaling :

- van de som van **€ 69.245,26 + € 4251,15** hetzij betaling van de reeds gemaakte kosten gelet op de reeds geproduceerde aangelegde voorraad te vermeerderen met de kost, bedragen te vermeerderen met de verwijlintresten op € 69.245,26 + € 4251,15 aan de rentevoet vastgesteld in het kader van de

wet van 2 augustus 2002 inzake de betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf 2 november 2017 tot 7 februari 2018, de gerechtelijke intresten aan de rentevoet vastgesteld in het kader van de wet van 2 augustus 2002 inzake de betalingsachterstand bij handelstransacties op € 69.245,26 + € 4251,15 vanaf 7 februari 2018 tot op datum van betaling,

- van de som van € **44.080,00** hetzij betaling van het saldo van de investeringskosten, te vermeerderen met de verwijlintresten aan de rentevoet vastgesteld in het kader van de wet van 2 augustus 2002 inzake de betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf 16 oktober 2017 (datum ingebrekestelling) tot 7 februari 2018 op € 44.080,00 en de gerechtelijke interesten aan de rentevoet vastgesteld in het kader van de wet van 2 augustus 2002 inzake de betalingsachterstand bij handelstransacties op € 44.080,00 vanaf 7 februari 2018 tot op datum van betaling,
- van de som van € **214.231,53** hetzij de door N.-L. gederfde winsten, te vermeerderen met de verwijlintresten aan de rentevoet vastgesteld in het kader van de wet van 2 augustus 2002 inzake de betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf 16 oktober 2017 (datum ingebrekestelling) tot 7 februari 2018 op € 214.231,53 en de gerechtelijke interesten aan de rentevoet vastgesteld in het kader van de wet van 2 augustus 2002 inzake de betalingsachterstand bij handelstransacties vanaf 7 februari 2018 tot op de datum van betaling op € 214.231,53 en de kosten.

Verder verzocht N.-L. het tussen te komen vonnis te waarmerken als een Europees Executoriale Titel (cfr. EU-Vo. 805/2004).

3. Later zal N.-L. haar vordering als volgt aanpassen:

a)

te zeggen voor recht dat M. een contractuele wanprestatie beging die de eenzijdige en voortijdige ontbinding van de overeenkomst van 23 januari 2013 – 4 februari 2013 rechtvaardigde in het nadeel van M. per 2 november 2017 en hiervan akte te nemen;

b)

M. te veroordelen in betaling van:

- een investeringskost van de mallen ten bedrage van € **38.286,78** meer de intresten vanaf 16/10/2017 en gebeurlijk te verminderen met € **4949,50** (toolkost) voor zover de vordering in betaling van de voorraden (zie hieronder) gegrond zou verklaard worden;
- de reeds gemaakte kosten van € **69.245,26** (reeds geproduceerde voorraad) en de stockagekost van € **4442,22** meer de intresten vanaf 2 november 2017;
- de gederfde winst van € 214.231,53 meer de intresten vanaf 2 november 2017.

d) akte te nemen van het aanbod van N.-L. om, mits voorafgaandelijke integrale betaling, over te gaan tot uitlevering van de nog aanwezige voorraad;

d) in uiterst ondergeschikte orde een deskundige aan te stellen teneinde een afrekening tussen partijen op te maken, zowel inzake de omvang van de afgenomen producten als de gedeelde winst;

e) N.-L.-voorbehoud te verlenen voor het vorderen van bijkomende vergoedingen.

4. M. werpt een exceptie van rechtsmacht op en argumenteert verder de ongegrondheid van de ingestelde vorderingen (waarbij ze stelt dat Duits recht dient te worden toegepast).
5. De eerste rechter verklaarde over de rechtsmacht te beschikken en oordeelde in toepassing van het Belgische recht dat de hoofdeis toelaatbaar en gegrond wordt verklaard in de hierna weergegeven mate.
  - Zegt voor recht dat M. een contractuele wanprestatie heeft begaan die de eenzijdige en voortijdige ontbinding van de overeenkomst van 23 januari 2013 – 4 februari 2013 door N.-L. rechtvaardigde in het nadeel van M. (per 2 november 2017).
  - Veroordeelt M. om aan N.-L. een bedrag te betalen van € 196.332,54 (€ 69.245,26 + € 33.337,28 + € 1.250,00 + 92.500,00) te vermeerderen met de gebruikelijke intresten.
  - Veroordeelt M. tot betaling van de kosten van het geding.
- Verleent N.-L. akte van haar bereidheid om de aanwezige voorraden, waarvoor een kost van € 69.245,26 werd toegekend, te leveren bij M. en veroordeelt N. – L. om tot deze levering over te gaan, en dit overeenkomstig de contractuele afspraken tussen partijen zoals die voorheen werden uitgevoerd, en binnen de 14 dagen na betaling door M. van de bedragen waartoe M. in huidig vonnis werd veroordeeld;
- Zegt voor recht dat huidig vonnis overeenkomstig Verordening 805/2004, thans Verordening nummer 1215/2012 van 12 december 2012, als Europese executoriale titel gewaarmerkt kan worden en dat op het eerste

verzoek van aanlegster de hoofdgriffier van deze rechtbank dit vonnis volgens art. 53 van deze Verordening als Europese Executoriale titel dient te waarmaken in de vorm van het in bijlage I bij voormelde Verordening opgenomen standaardformulier.

IV. EISEN IN HOGER BEROEP

6. In haar verzoekschrift strekkende tot hoger beroep verzoekt M. haar hoger beroep toelaatbaar en gegrond te verklaren en als dusdanig het bestreden vonnis te hervormen en als volgt opnieuw recht te doen:
- In hoofdorde: zich onbevoegd te verklaren *rationi loci* om kennis te nemen van het geschil
  - In ondergeschikte orde: de oorspronkelijke vorderingen ongegrond te horen verklaren, minstens te herleiden en enkel interesten aan de wettelijke basisrentevoet toe te kennen vanaf de datum van dagvaarding.
  - In meer ondergeschikte orde: N.-L. te veroordelen tot levering van de voorraden en werktuigen/mallen voor hetzelfde bedrag als waartoe M. zou worden veroordeeld.
  - N.-L. te horen veroordelen tot betaling van de kosten van het geding.
7. N.-L. verzoekt het hoger beroep af te wijzen als ongegrond. Verder stelt ze incidenteel hoger beroep in strekkende tot een gedeeltelijke hervorming en M. te horen veroordelen tot betaling van de gederfde winsten begroot op € 214.231,53 (te vermeerderen met de gebruikelijke intresten). Tenslotte verzoekt N.-L. M. te horen veroordelen tot betaling van de kosten van het geding.

V. RECHTSMACHT

8. Het hof oordeelt dat de Belgische rechter over rechtsmacht beschikt om te oordelen over het geschil gerezen tussen partijen. Het hoger beroep wordt hieromtrent afgewezen als ongegrond. Het hof motiveert als volgt:
- Waar M. zich beroept (en dit als dusdanig herhaalt in hoger beroep) op de “*territoriale onbevoegdheid*” wijst het hof (zoals de eerste rechter terecht aangaf) dat het geen discussie betreft omtrent de territoriale bevoegdheid (*rationi loci*) doch wel van rechtsmacht van de Belgische rechter (ook wel aangeduid als internationale bevoegdheid).

- M. stelt dat het geschil dient voorgelegd te worden aan de Duitse rechter, hetgeen door N.-L. wordt betwist verwijzend naar het bevoegdheidsbeding opgenomen in de algemene voorwaarden waarin uitdrukkelijk wordt voorzien in de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken.
- Bij de beoordeling van haar rechtsmacht (internationale bevoegdheid) dient de rechtbank (dan wel het hof) deze elementen in overweging te nemen waaruit de vermeende wil van partijen blijkt. Dit houdt in onderhavige probleemstelling een *prima facie* beoordeling in omtrent het bestaan en de rechtsgeldigheid van een bevoegdheidsovereenkomst als weergegeven in de algemene voorwaarden. Dat bij deze beoordeling mogelijkerwijze een deelaspect van de grond van de zaak *prima facie* dient beoordeeld te worden, doorkruist deze stelling niet. Er bestaat hieromtrent evenmin een rechtsregel die de uitgestrektheid van de beoordeling bij de beoordeling van de rechtsmacht zou beperken.
- Het forumbeding dient getoetst te worden aan artikel 25 van de verordening 1215/2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna ook: “Brussel I bis Vo”). De Brussel I bis-Vo is van toepassing op rechtsvorderingen die zijn ingesteld, authentieke akten die zijn verleden of geregistreerd, engerechtelijke schikkingen die zijn goedgekeurd of getroffen op of na 10 januari 2015 (artikel 66.1). Gezien de vordering van N.-L. werd ingesteld bij dagvaarding van 7 februari 2018 dient toepassing te worden gemaakt van de Brussel I bis Vo.
- Artikel 25.1. Brussel I bis Vo. stelt dat het gerecht van de lidstaat van de forumkeuzeclausule bevoegd is “*tenzij de overeenkomst krachtens het recht van die lidstaat nietig is wat haar materiële geldigheid betreft*”. Deze bepaling houdt in dat de beoordeling van de materiële geldigheid van de forumkeuzeclausule onderworpen is aan het recht van de lidstaat van het in de forumkeuzeclausule aangewezen gerecht. Dit betreft het Belgische recht.
- N.-L. bewijst voldoende naar recht dat voldaan is aan de kennisvereiste alsmede dat deze algemene voorwaarden als aanvaard dienen beschouwd te worden. Met betrekking tot de kennisvereiste geeft N.-L. aan dat in de ondertekende overeenkomst tussen partijen uitdrukkelijk wordt aangegeven dat tussen partijen de algemene verkoop- en leveringsvoorwaarden van N.-L. zouden gelden en wordt aangegeven dat ze gehecht werden aan de overeenkomst. Artikel 12 van de overeenkomst stelt expliciet “*de algemene verkoop- en leveringsvoorwaarden van (ANL PLASTICS BELGIUM) gelden (zie bijlage)*” M. heeft deze overeenkomst ondertekend (en als dusdanig zich uitdrukkelijk akkoord verklaard dat (i) de voorwaarden gehecht werden aan de overeenkomst en (ii) dat zij geldingskracht ervan aannam op de overeenkomst).

- Daarnaast (subsidiair) verwijst N.-L. eveneens op het gegeven dat dezelfde voorwaarden werden aangehecht aan de protestloze en betaalde facturatie uitgaande van N.-L.. Terecht heeft de eerste rechter gewezen op het gegeven dat het wel degelijk aan M. toekomt om te bewijzen dat deze voorwaarden niet voorkwamen op de factuur. Dit betreft geen omkering van bewijslast (zoals M. in conclusies stelt) doch de toepassing van de *bewijsloyaliteit* en nog meer de *bewijsgeschiktheid* in hoofde van M.. Zij beschikt immers over de originele facturen uitgestuurd door N.-L.. Het kan niet opgaan om een bewijs te vragen van N.-L. omtrent het aanwezig zijn van de algemene voorwaarden op de originele factuur (die in handen is van M.).
- Het hof oordeelt in het licht van het bovenstaande dat het forumbeding zowel voldoet aan de voorwaarden gesteld onder artikel 25.1.a. Brussels I bis Vo. (schriftelijke overeenkomst) als (subsidiair) aan de voorwaarden gesteld onder artikel 25.1.b. Brussel I bis Vo. (vorm toegelaten door de handelswijze die tussen partijen gebruikelijk is geworden).
- De argumentatie die M. put uit het gegeven dat zij werd beleverd via de Duitse dochtervennootschap van N.-L. (de Poolse vennootschap ANL Spolka z.o.o.) en dat in het kader van deze facturatie andere voorwaarden zouden gelden, doet aan het bovenstaande niet af. Het hof merkt op dat de Poolse vennootschap ANL Spolka z.o.o. (als afzonderlijke vennootschap) geen eisende partij is in onderhavig geschil en dat N.-L. haar vorderingen put uit de overeenkomst van 29 januari 2013 resp. 4 februari 2013 (met aangehecht de algemene voorwaarden waarin het forumbeding is weergegeven). M. bewijst dan ook onvoldoende naar recht dat partijen (i.e. M. en N.-L.) een afwijkend forumbeding zouden overeengekomen zijn lopende de overeenkomst.

Terecht heeft de eerste rechter in die zin geoordeeld dat het overeengekomen forumbeding eenzijdig zou kunnen worden aangepast waarbij het hof bijkomend wijst op het gegeven dat de Poolse vennootschap ANL Spolka z.o.o. een andere entiteit betreft dan N.-L.. Welke rechten en verplichtingen door N.-L. aan de Poolse vennootschap ANL Spolka z.o.o. werden overgedragen en welke gevolgen die heeft op de uitwerking van de overeenkomst van 29 januari 2013 resp. 4 februari 2013 (en in het verlengde ervan de vorderingen) betreft een element dat in de beoordeling ten gronde zou kunnen meegenomen worden.

VI. TOE TE PASSEN RECHT

9. Daar waar de algemene voorwaarden als geldig (ter kennis gegeven en aanvaard) worden beschouwd m.b.t. de bevoegdheid van de Belgische rechter, is eveneens de rechtskeuze in deze algemene voorwaarden bepalend omtrent het toe te passen

recht als weergegeven in de algemene voorwaarden (Cfr. art. 3 Vo.Nr. 593/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (hierna aangeduid als Rome I Vo.)). De algemene voorwaarden stellen het Belgisch recht voorop als toe te passen recht.

10. Het hof oordeelt dat de bepaling uit de algemene voorwaarden waarbij “*Belgisch recht*” van toepassing wordt verklaard, de toepassing van het CISG niet uitsluit. Het CISG maakt deel uit van het Belgisch recht.

Waar N.-L. de overeenkomst kwalificeert als één van aanneming aangezien de mal (waarmee de verpakkingen werden gemaakt) op maat werd gemaakt (en als dusdanig het Weens Koopverdrag niet zou van toepassing zijn), oordeelt het hof dat zowel op basis van de bewoordingen van de overeenkomst alsmede op basis van de uitvoering van de overeenkomst, deze dient gekwalificeerd te worden als een van koop/verkoop van verpakkingsmateriaal. De mal (waaromtrent N.-L. over een gebruiksrecht geniet) mag dan wel op maat zijn gemaakt (door een derde) doch de kern van de overeenkomst tussen partijen betreft één van koop/verkoop van verpakkingsmateriaal.

11. Het onderhavige geschil dient dan in principe te worden beoordeeld (mede) aan de hand van de bepalingen van het Weens Koopverdrag (hierna aangeduid als “CISG”)(cfr. art. 1 CISG), aangevuld met bepalingen uit het Belgisch gemeen recht voor zover die in het CISG en/of enige alternatieve internationale verdragen zouden ontbreken.

Gezien de argumentatie van partijen in conclusies, minstens deze van N.-L., abstractie maakt van het toepasselijke Weens Koopverdrag, meent het hof dat de zaak zich niet staat van wijzen bevindt. Het hof nodige partijen uit om bij hun argumentatie/verweer omtrent de wederzijdse vorderingen zich rekenschap te geven van het toepasselijke CISG op (één of meerdere van) de ingestelde vorderingen.

VII. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar.

Verklaart over de rechtsmacht te beschikken om te oordelen over het tussen partijen gerezen geschil.

Verklaart dat het Weens Koopverdrag van toepassing is ter beoordeling van de wederzijdse vorderingen en dit eventueel aangevuld met bepalingen uit het Belgisch gemeen recht voor zover die in het CISG en/of enige alternatieve internationale verdragen) zouden ontbreken (aangezien het Belgische recht van toepassing is).

Alvorens recht te doen wordt de heropening van de debatten bevolen en worden partijen uitgenodigd om verder standpunt in te nemen in het licht van het bovenstaande.

Legt volgende conclusieagenda op tussen partijen:

Voor de vennootschap naar vreemd recht M. F. GmbH: 5 februari 2020

Voor de NV N.-L.: 26 februari 2020

Voor de vennootschap naar vreemd recht M. F. GmbH: 25 maart 2020

Voor de NV N.-L.: 15 april 2020

Het hof heropent de debatten op **17 JUNI 2020 om 10 u (pleitduur : 90 min).**

De beslissing over de kosten wordt aangehouden.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **15 januari 2020** door

Raadsheer

Griffier

